

pa slavnostna akademija s peštrimi sporedom. Po obeh sv. opravilih v cerkvi bo darovanje pri oltarju za velike stroške, ki so v zvezi z beati-

fikacijo; vsak bo dobil Slomšekovo podobico, na drugi strani podobice je pa molitev, da bi Bog čimprej povečal našega Slomšeka.

Jernej. Moj Bog! Kaj bi jih našteval. Izmed 4000 jih je potrebnih podpore 3000!

Ljutomer. Že več let nismo imeli tako malo mrtličev v naši fari, ko lansko leto, samo 50 se jih je namreč ločilo s tega sveta, pa še med temi so trije priplavali po Muri, trije so cigani, mnogo pa je otrok. Ne bomo se izumrli, saj je bilo v preteklem letu rojenih 126 in 80 parov poročenih, med temi 48 tujih, večinoma iz sosedne Strigove. Svetih obhajil se je tekom leta razdelilo okoli 40.000.

Priheva. Na Prihovi je bilo v letu 1935 rojenih 13 dečkov in 18 deklic, skupaj 31 otrok. Oklicanih je bilo 17, poročenih 10 parov, umrlo je 10 moških in 14 žensk, skupaj 24. Najstarejša dva sta bila oba po 89 let stara. Umrli sta oba 30. decembra in bila oba pokopana na Novega leta dan. Bila sta si še nekaj v sorodu. Obhajanih je bilo 6210, bolnikov previdenih pa 27.

Sv. Jernej pri Ločah. V noči na 24. december je ob pol eni začela iz dosedaj neznanega vzroka goreti župnikova drvarnica, v kateri je bilo do 12 klafter lepih, suhih bukovih drv in precej lepih smrekovih desk in lat. Ker je pihal močan veter, je tistih par ljudi, ki je na glas zvona prišlo skupaj, branilo samo zraven stoječe svinjake. S tem so ubranili tudi župnišče in cerkev, ki bi drugače gotovo tudi postala žrtev plamenov. — Na Novo leto je bil pri nas g. Tome Alojzij, katehet gluho-nemih iz Ljubljane, da je pripravil za prvo sv. obhajilo 44 letno Pristavnik Marijo, ki ni obiskovala šole gluho-nemih. G. katehet je na Novo leto tudi v spovednici vrlo pomagal in pri poznem opraviilu pridigal. Bog plačaj! — Okoli polnoči od zadnje sobote na nedeljo so najbrž tuji zlikovci vladili v prazno trgovino g. Brudermana. So se enkrat »našmirali«, ker trgovina že dolgo več ne obratuje. Škoda pa je na polomljenih vratih.

Gotovlje v Savinjski dolini. Kdor bi mislil, da v Gotovljah spimo, bi se jako motil; saj imamo v naši fari kar tri društva. Pred vsem močno gasilsko četo, ki šteje nad 50 članov. Društvo si je nabavilo pred šestimi leti izvrstno motorno brizgalno; pred tremi leti je postavila, krasen spomenik v vojni padlim faranom, lani pa je kupila gasilski avtomobil. Drugo društvo je »Kmetovalce«, ki ima tudi lastno skladišče in nekaj strojev. Dne 15. decembra je imelo občni zbor v prostorih g. Kača. Ob tej priliki je imel predavanje o zboljšanju naših travnikov in o

Sv. Križ nad Mariborom. Na dan sv. Treh kraljev je priredila tukajšnja obmejna narodna šola lepo uspelo božičnico, ob priliki katere je bilo obdarovanih 60 otrok s potrebno obleko in deloma tudi z obutvijo. G. šolski upravitelj je mladini uvodoma obrazložil pomen in važnost obmejnih božičnic. Nato je šolska deca nastopila v nadvse ganiživi M. Skrbniškovi božični igri »Pod božičnim drevosom«. Sledile so razne priložnostne deklamacije in nastopi pred jaslicami in božičnim drevosom, nakar je angelj razdelil bogate darove.

Sv. Lovrenc na Pohorju. Lanski poziv v »Slov. gospodarju«, da se moramo Lovrencani, kar se tiče porok, nekoliko bolj razgibati, ni ostal brez uspeha. Ne samo pri porokah, tudi pri rojstnih in smrtnih slučajih smo proti letu 1934 znatno napredovali. Živih se je narodilo 71 otrok: 38 dečkov in 33 deklic. Pri dečkih prevladuje ime Franc (4), pri deklicah Marija (10). Umrlo jih je 45, moških 17 in 28 žensk, domačinov 29 in 16 iz drugih župnij. Skupna starost moških znaša 759 let, ženskih 1441 let. Povprek pride na 1 moškega 44 in na 1 žensko 48 let. Iz tega se da sklepati, da ženskam preljudi kafejček na zdravju ne škoduje v toliki meri, kakor moškimi alkohol in tobak. Večno ljubezen in zvestobo si je priseglo 15 parov; da jih je več kakor leta 1934, je v največji meri zasluga v predpusnem času v Društvenem domu izvrstno vprizorjene igre: »Dva para se ženita«. Vsi poročenci so pod 40 let stari, samo »ledik in sveže« blago.

Gornja Radgona. Napredujemo! Evo: rojencev 153, umrlih 92, porok 50, najstarejša umrla oseba 93 let, nad 80 let starih je bilo 10, nezakončnih 18, naročnikov »Slovenskega gospodarja« do 300, Mohorja 316. Da se smrti z uspehom branimo, je gotovo nemala zasluga naše

Protituberkulozne lige, ki je tekom zadnjega časa potom zanimivih strokovnih predavanj (dr. Cremonnik, dr. Breznik, dr. Sedlaček, dr. Sokolov) znala zdriniti narod za boj proti ne-higijenskim razmeram. Gotovo bode marsikoga razveselila vest, da se vrši občni zbor Protituberkulozne lige v gornjeradgonski Posojilnici v nedeljo dne 19. januarja ob osmih, po rani sv. maši. Poleg običajnega poročila odbornikov se vrši volitev novega odbora, ki naj vodi še z večjim uspehom započeto delo. — Tudi naše prosvetno delo ne počiva. Uprizorila so v mesecu oktobru dekleta »Pastorko«, dne 8. decembra pa »Izvoljeno devico«. Po novem letu smo videli velešpansko Miakarjevo »Nevesto iz Amerike«, in v kratkem pridejo na oder tako šaljivi in navihani igralci, da bode njih nastop v črno senco postavil vse druge predpusne prireditve! Razumljivo je, da se za ta nastop zanima ne samo domača fara, ampak tudi daljna okolica. — Še mnogo zanimivosti bi bilo pri nas, pa preveč naenkrat ni dobro.

Sv. Trojica v Halozah. Darovanje za uboge je dalo za Božič 159 Din. In zdaj prihajajo po darove, oziroma bodo prišli pozneje, ko bo lepo vreme in ne bo več zeblo: Martin, ki je slep celo življenje, a dela vedno, žrnije vrtilo uro za uro, zjutraj ob štirih; pa je vedno dobre volje, samo da ima za tobak. Pa kako lepo zna igrati na piščal, ob poletnih večerih dolgo v noč, da se razlega po podlehniških gričih, kot bi klical svoje sestre in brate k sebi, domu, ki so mu mrtli v tujini, v zavodih za slepce. Prišel bode Jakac iz Gruškovja, 1 m visok, 50 let star, 4 ure potrebuje do Sv. Trojice, da pride po penze, katere so mu dolžni gospod župnik. Eno »jezero« mi dajte, bos sem; voziček sem napravil, pa ga ne morem prodati, tako pravi in slovesno prešteje »jezero« forintov. Oni sirotki, ki leži na revmatizmu bolana že 8 let, ponese božični dar sestri Barba, da si tako služi nebesa in dela pokoro. Tereška iz Stanošine pride navadno sama. Težko spravi iz ust besedo »prosim«. Služila je let dolgo vrsto; ko je obnemogla, naprej naj pove Cankarjev hlapec

Marta stopila iz svoje klopi. Hiteti je morala, da pripravi kosilo. Ko je prišla mimo Tevža, jo je obšla rahla rdečica. Zdelo se mu je, da ji pogled ni veder, ampak resen in žalosten. Za trenutek ga je obšla skrb, pa se je je naglo otresel. Nekaj časa je še ostal v cerkvi, potem je šel h gospodu kaplanu. Pogovarjala sta se samo o društvenih rečeh. Zaradi ženitve ni kaplan ničesar vprašal, Tevž pa tudi ni kaj črnil. Saj niti očetu ni ničesar povedal. Gospod je pač opazil, da je mladi Dvornik nekoliko nemiren, pa se je naredil, kakor da nič ne vidi. Le ko se je ta prehitro poslovil, se je namuznil.

Pri večernicah je bil Tevž zopet v cerkvi. Zopet je čakal, da so verniki po večini odšli, nato se je napotil k Zvonikovim. Zvonikova domačija je bila kake četrt ure zunaj vasi pod hribom. Da bi se ognil ljudem in marnju, je krenil daleč naokoli in prišel skoz gozd od zgoraj k Zvoniku. Čeprav je prišel od nasprotni strani, so ga vendar opazili; kajti Marta ga je že čakala pred durmi. Povabila ga je v hišo, ki ni bila tako prostorna kakor Dvornikova, vendar čedna in prijazna; na vsakem oknu je bilo polno cvetja in zelenja. Ko je sedel in jo gledal, kako molči, mu je postalo tesno:

»Kaj ti je danes, Marta? Ali očeta ni doma?«

»Ne. Na vasi so.«

»Kako je z nama?«

»Moj Bog, slabo.«

»Kaj? Abi oče ne dovolijo? Ali imajo kaj proti meni?«

»Ne. Pravijo, da me še ne morejo pustiti od doma. Mojkva je še premlada za gospodinjstvo in se mora še naučiti in navaditi.«

Da je imel stari še drug vzrok, tega mu ni povedala. Ni mu namreč bilo po volji, da je bil Tevž z denarjem tako malo varčen. Zato je hotel še počakati in videti, kako se bo fant storil.

»In kako dolgo bom moral čakati, da te bodo oče pustili?«

»Dve leti, pravijo, ne smem misliti na možitev.«

»Dve leti! To je dolgo. Ali se ne bodo dali preprositi, če jim povem, kako nam je treba gospodinjje?«

»Ne verjamem. Kar oče rečejo, to držijo in se ne dajo pregovoriti... Ti pa, kajne, ti pa ne boš mogel tako dolgo čakati?«

Silno žalostno so se glasile njene besede in v očeh so ji bile solze. Tedaj ga je prevzelo toplo čustvo.

»Marta!« je vzkliknil, »ako mi ostaneš zvesta, te bom čakal deset let. Nikoli ne vzamem druge kakor tebe.«

Od veselja so ji lica zardela.

»Zvesta ti ostanem. Ako tebe ne vzamem, nikoli nikogar ne vzamem,« mu je obljubila.

(Dalje sledi)

strojnic. Z nepričakovanimi umiki Abesinci tolikokrat preslepijo Askare in Italijane. Na ta način jih izvablajo v prikrite zasede, kjer jih neusmiljeno pokoljejo z bajoneti in noži.

Zlato abesinsk. cesarja.

Po vesteh iz pristanišča Džibuti ob Rdečem morju je poslal neguš 30 zabojev zlata v Pariz, kjer ga bodo shranili v varnih blagajnah neke velike francoske banke. Cesarjevo zlato je vredno poldrugo milijardo frankov.

Italijani so prepeljali

od 22.—28. dec. p. 1. skozi Sueški prekop 10.346 oficirjev in moštva, 17.416 ton vojnega materiala, 5.750 ton cementsa in 299 mul.

živinoreji sreski kmetijski referent g. Verdnič iz Celja. Med drugim je tudi povdarjal, kako važno bi bilo za nas, da si zgradimo silose za hisanje krme in jame za gnojnico; za oboje tudi banovina nekaj prispeva. Potem nam je g. Grah iz Celja, ki je bil pred 87 leti v Gotovljah rojen, razložil, kako je bilo pred desetletji tu. Pred 60 leti so še bile same lesene koč s slamo krite; takšne ni danes niti ene. Tam pa, kjer so danes rodovitne njive in travniki, je bila gmajna in grmovje. Tretje naše društvo se imenuje »Borut«, ki ima: olepševalni, pevski in dramski odsek. Da živimo v slogi, je najboljši dokaz to, ker že imamo nad 30 let istega župana g. Andreja Antloga, ki je tudi predsednik gasilske čete. Pri zadnjih volitvah je nekaj fantov volilo listo dr. Mačeka; tem bo moral Peter Rešetar povedati, da še nikdar ni noben Hrvat delal za slovenske interese, najmanj pa, da bi se pobrigal za naš hmelj, ki je naš najboljši vir dohodkov.

Trnovlje pri Celju. V nedeljo, 29. decembra je imela JRZ pri nas shod. Govorili so gg. Mihelčič, celjski župan, Fazarinc Anton iz Celja in naš župnik Lasbacher. Shod je bil nadvse dobro obiskan. Zelo dobro je povedal g. Mihelčič: »Kakršne so ceste, takšna je občina.« Naše ceste so take, da dvomimo, ali so v vsem celjskem okraju kje še slabše. Pa kaj ceste! Glavno je pripadništvo k JNS!

Ponikva. Bivši Marušičev kandidat na Jevtičevi listi in vpokojeni učitelj g. Ludovik Komar, rojen v Kobarižu na Primorskem, je dne 30. decembra 1935 izstopil iz rimsko-katoliške Cerkve.

Sv. Florijan pri Rogatcu. Na novega leta dan so se zbrali nekateri fantje iz Spodnjega Svina in so šli mirne posestnike strašiti; nekemu posestniku so potokli vse šipe in pokvarili okvire na stanovanjski hiši. Naši fantje bi ne bili slabi, le neki človek se je pritepel v našo faro iz sosedne župnije in bo pokvaril marsikaterega peščenega fanta.

Pišec. Te dni povsod sklepajo račune. Se veče dobička in so žalostni izgube. Pa smo tudi mi sklenili bilanco o življenju v naši fari v preteklem letu. Rezultat je sledeči: rojenih 84 in to moških 39, ženskih 45. Mrtvorojen je bil 1, pozneje jih je še umrlo 3. Tudi takih, o katerih se med nami niti govoriti ne bi smelo, smo imeli celi kup, kar 9. Menda smo enkrat dosegli rekord, toda žalosten rekord. Mrličev smo imeli 54. Ob grobu smo vsi enaki, tega se zaveda najbolj menda smrt. Zato je pokosič med nami 27 moških in 27 žensk. Najstarejši mrlič Travnikar Franc je bil star 90 let. Porocenih je bilo 22 parov. — Veselje je vladalo v hiši g. Vimpolšek Franca in gospe Roze, rojene Slovenec v Pišecah št. 77, odkar se jima je 21. 7. 1935 rodil sin Franc. Dolgo hiša ni imela sreče pri otrokih. Kot bila bi zakleta, da mora vedno spreminjati svoje ime. Pa je bil Franček poln smeha in življenja. Ali nemila smrt je segla s svojo mrzlo koščeno roko v srečno družino. Dne 2. 1. 1936 je sinko Franček po kratki boleznici izdihnil svojo čisto dušico in se preselil med angelčke v nebesa, da sam postane angelček in iz nebes čuva nad atekom in mamico. In to naj v globoki žalosti tolaži žalujoče starše, da vidi mo zopet se nad zvezdami!

Velika Polana. Pokojni g. kanonik Fr. Časl je pred leti rad prihajal k nam na razne cerkvene slovesnosti. S svojo neprisljano prijaznostjo in ljubeznivostjo si je namah osvojil srca vseh. Pomešal se je rad pred cerkvijo med moške in jim kaj povedal o svojih potovanjih: kako so bili sveti oče navdušeni nad petjem slovenskih romarjev itd. Velikokrat so ljudje povpraševali, kdaj pa zopet pridejo g. kanonik, zato

se je vseh Polančanov polastila globoka žalost, ko se je v cerkvi oznanilo, da je dobri gospod kanonik odšel po plačilo k Bogu. Že v nedeljo in na sv. Treh kraljev dan so premnogi darovali sv. obhajilo in molili za njegov dušni mir. Dne 7. t. m. pa je bila sv. maša za pokojnega, med katero je 111 ljudi, odraslih in šolarjev (52) prejelo v isti namen sv. obhajilo. Prebлага g. kanonika v svojih molitvah ne bomo pozabili nikoli!

Peter Rešetar rešetari.

Zakaj je luna mrknila? Tisti večer je imel v Mariboru sestanek exvoditelj Slovencev g. dr. Marušič. Bilo pa je tako malo ljudi, da si je celo luna zakrila svoj obraz od same žalosti.

Zakaj pa je bil potem potres? Tega je pa povzročil sam gospod Novačan, ko je po mizi udaril.

Zdaj bo nekaj! Svoj čas smo samo štajerci vedeli, kaj je to borba za slovenski jezik. Zdaj so se vendar tudi na Kranjskem spuštali v ta pravičen boj. Nekaj časa je »Jutro« zraven držalo, odkar pa je znano, kedaj je ta razpis izšel, da bi se slovenski jezik malo nazaj porinil, se pa na ta boj jezi. Zdaj bo gotovo nekaj doseženega, kar »Jutru« ne bo všeč!

Strašna vest. Te dni sem srečal nekega poslanca, pa sem mu rekel: Že veš, da dobimo prav v kratkem popolnoma nov parlament? Silno se je prestrašil. Moral sem ga pomiriti s tem, da sem mu pokazal sliko nove stavbe našega parlamenta.

Vino — jugoslovanski petrolej. Angieži in Italijani se tepejo v Abesiniji zaradi petroleja. V Jugoslaviji sicer nimamo petroleja, imamo pa drugo sredstvo za stalne pretepe.

Zakaj ni snega na Pohorju? Letos je čisto ferdirbana zima. Toliko je bilo snega, pa je skopnel, kakor bi kuril pod njim. Tudi če sedaj zapade, ne bo dolgo ležal. Mariborski profesorji so zadevo preštudirali in ugotovili, da so na Pohorju vroča tla nastala in sicer od tedaj, ko so na njem napravili pohorske punktacije.

Veliko zborovanj, veliko pristašev. Pohorci hočejo dokazati, da imajo za seboj veliko ljudi in zato napravijo vsak teden v drugih krajih zborovanje. Na vsa ta zborovanja pa pridejo isti ljudje, saj v krajih jih ja ne poznajo in tako delajo vtis, da jih je povsod veliko! Da se ta goljufija ne bo več ponavljala, so nekateri rodoljubi sklenili, da bodo udeležence zaznamovali ter uporabljajo za to gnjla jajca.

Gorje tebi, zajec! Dolgo časa se že slovenski kmet bori za to, da bi smel zajca kot kmetškega škodljivca prosto uničevati. Niso ga poslušali, trdili so, da je zajec za narodno gospodarstvo nujno potrebna žival. Nekdo pa je prišel na dobro misel. Zanesel je zajce v Beograd, tam so se razplodili kakor zajci, pa so začeli obdelovati beografske vrtove. Zdaj se je dvignil Beograd in zahteval smrt zajcu! Edina nevarnost je zdaj, če bi zaradi političnega nasprotovanja Hrvati bili sedaj za zajca, ker je Beograd proti zajcu.

V Abesiniji je dež. Italijani so napravili tudi proti dežu sankcije in sicer so razpeli — dežnike.

Abesinec odnesel nevesto v vreči.

Prvi Nemeč, ki je prepotoval Abesinijo v sredini 19. stoletja, je bil naravoslovec dr. Schimper iz Mannheima. Mudil se je leta med Abesinci in se je tudi poročil z Abesinko. Iz tega zakona se mu je rodila hčerka, ki je postala na čuden način žena

najbolj mogočnega ter prosiulega abesinskega tolovaja Abe Kassisa. Zanimivo je tudi, kako je prišel poznejši tolovaj Aba Kassis do hčerke nemškega učenjaka.

Omenjeni Nemeč dr. Schimper je zanesel v Abesinijo krompir. Podaril je abesinskim kmetom krompir, katerega so začeli saditi v zelo rodovito tamošnje zemljo in so dosegli neverjetno obilen pridelek. V zahvalo za krompirjev dar je prinesel Nemcu vsak kmet na leto vrečo na lastni zemlji pridelanega krompirja.

Sin takega hvaležnega kmeta je bil tudi Aba Kassis. Lepega dne je moral tudi on romati k Nemcu z vrečo krompirja na rami. Pri izpraznjevanju vreče mu je pomagala naravoslovčeva hčerka. Koj na prvi pogled se je Aba Kassis zaljubil v lepo dekline. Pri prči je sklenil, da se bo polastil lepoticice nasilnim potom. Izpraznjena vreča mu je bila najbolj primerno sredstvo. Prosil je deklico, naj seže na dno vreče po še par krompirjev. Komaj se je nagnila nad vrečo in segla v njeno globino, jo je pobasal v njo, si naložil najljubše breme na ramo in odhitel z njim proti domu. Presenečena krasotica ni niti vpila na pomoč. V hiši nemškega učenjaka tudi niso opazili, da odhaja Abesinec zopet s polno vrečo. Dolgo so pogrešali gospodično Schimper, predno so zvedeli, da je postala žena Abe Kassisa, ki je postal kmalu po ropu neveste poglavar mogočne tolovajske tolpe, ki je strahovala desetletja Abesince.

Slednjič so Kassisevo družbo cesarjeve čete obkolile, jo zajele in strašno kaznovale. Glavar sam je ušel s par najzvestejšimi, vendar mu ni uspelo, da bi se bil še enkrat povspel do prejšnje moči.

Edinstven slučaj.

V mestu Kolumbus v severnoameriški državi Ohio so avgusta lani obsodili na smrt dvojnega morilca Franka Stallings, ki je bil znan pod imenom »Žvižgajoči zločinec«. Omenjeni je namreč žvižgal plesne šlagerje med krvavim dejanjem in pozneje v sodni dvorani. Izvršitev smrtne kazni je bila določena te dni za deveto uro predpol dne. Stallings je zapustil celico med žvižganjem. Z zavezanimi očmi so ga peljali v prostor, kjer je električni stol. Tamkaj je vprosil jetniškega uradnika, naj mu razveže oči, kar so mu ugodili. Stallings se je obnašal čisto mirno med čitanjem smrtne obsodbe in med obvestilom, da je bila sodba potrjena od guvernerja. Nato ga je prijel nadzornik Hermann za roko in ga je hotel odpeljati proti električnemu stolu. In ravno na ta trenutek je na smrt obsojeni čakal. Z bliskovico je segel pod svojo bluzo in je potegnil dolgo britev, s katero je hotel zamahniti proti pazniku. Napadeni je pravočasno odskočil, a Stallings je življenjsko nevarno obklal zdravnika dr. Irvinsa. Medtem so si opomogli od iznenadenja navzoči pazniki toliko, da so se vrgli nad besnečega obsojenca in so ga prisilili na tla. Stallings se je branil kot zbesnel. Pet mož ga je komaj ukrotilo in posadilo na električni stol in izvršilo smrtno kazen. Naknadna preiskava je dognala, da je utihotapila Stallingsu britev neka prijateljica, ki ga je obiskala zjutraj pred usmrtitvijo. Opisani slučaj je edinstven v kroniki zločinov, da se je na smrt obsojeni tik pred smrtjo branil na življenje in smrt.

živinoreji sreski kmetijski referent g. Verdnič iz Celja. Med drugim je tudi povdarjal, kako važno bi bilo za nas, da si zgradimo silose za hisanje krme in jame za gnojnico; za oboje tudi banovina nekaj prispeva. Potem nam je g. Grah iz Celja, ki je bil pred 87 leti v Gotovljah rojen, razložil, kako je bilo pred desetletji tu. Pred 60 leti so še bile same lesene koč s slamo krite; takšne ni danes niti ene. Tam pa, kjer so danes rodovitne njive in travniki, je bila gmajna in grmovje. Tretje naše društvo se imenuje »Borut«, ki ima: olepševalni, pevski in dramski odsek. Da živimo v slogi, je najboljši dokaz to, ker že imamo nad 30 let istega župana g. Andreja Antloga, ki je tudi predsednik gasilske čete. Pri zadnjih volitvah je nekaj fantov volilo listo dr. Mačeka; tem bo moral Peter Rešetar povedati, da še nikdar ni noben Hrvat delal za slovenske interese, najmanj pa, da bi se pobrigal za naš hmelj, ki je naš najboljši vir dohodkov.

Trnovlje pri Celju. V nedeljo, 29. decembra je imela JRZ pri nas shod. Govorili so gg. Mihelčič, celjski župan, Fazarinc Anton iz Celja in naš župnik Lasbacher. Shod je bil nadvse dobro obiskan. Zelo dobro je povedal g. Mihelčič: »Kakršne so ceste, takšna je občina.« Naše ceste so take, da dvomimo, ali so v vsem celjskem okraju kje še slabše. Pa kaj ceste! Glavno je pripadništvo k JNS!

Ponikva. Bivši Marušičev kandidat na Jevtičevi listi in vpokojeni učitelj g. Ludovik Komar, rojen v Kobarižu na Primorskem, je dne 30. decembra 1935 izstopil iz rimsko-katoliške Cerkve.

Sv. Florijan pri Rogatcu. Na novega leta dan so se zbrali nekateri fantje iz Spodnjega Svina in so šli mirne posestnike strašiti; nekemu posestniku so potokli vse šipe in pokvarili okvire na stanovanjski hiši. Naši fantje bi ne bili slabi, le neki človek se je pritepel v našo faro iz sosedne župnije in bo pokvaril marsikaterega peščenega fanta.

Pišec. Te dni povsod sklepajo račune. Se vede dobička in so žalostni izgube. Pa smo tudi mi sklenili bilanco o življenju v naši fari v preteklem letu. Rezultat je sledeči: rojenih 84 in to moških 39, ženskih 45. Mrtvorojen je bil 1, pozneje jih je še umrlo 3. Tudi takih, o katerih se med nami niti govoriti ne bi smelo, smo imeli celi kup, kar 9. Menda smo enkrat dosegli rekord, toda žalosten rekord. Mrličev smo imeli 54. Ob grobu smo vsi enaki, tega se zaveda najbolj menda smrt. Zato je pokosič med nami 27 moških in 27 žensk. Najstarejši mrlič Travnikar Franc je bil star 90 let. Porocenih je bilo 22 parov. — Veselje je vladalo v hiši g. Vimpolšek Franca in gospe Roze, rojene Slovenec v Pišecah št. 77, odkar se jima je 21. 7. 1935 rodil sin Franc. Dolgo hiša ni imela sreče pri otrokih. Kot bila bi zakleta, da mora vedno spreminjati svoje ime. Pa je bil Franček poln smeha in življenja. Ali nemila smrt je segla s svojo mrzlo koščeno roko v srečno družino. Dne 2. 1. 1936 je sinko Franček po kratki boleznici izdihnil svojo čisto dušico in se preselil med angelčke v nebesa, da sam postane angelček in iz nebes čuva nad atekom in mamico. In to naj v globoki žalosti tolaži žalujoče starše, da vidimo zopet se nad zvezdami!

Velika Polana. Pokojni g. kanonik Fr. Časl je pred leti rad prihajal k nam na razne cerkvene slovesnosti. S svojo neprisljano prijaznostjo in ljubeznivostjo si je namah osvojil srca vseh. Pomešal se je rad pred cerkvijo med moške in jim kaj povedal o svojih potovanjih: kako so bili sveti oče navdušeni nad petjem slovenskih romarjev itd. Velikokrat so ljudje povpraševali, kdaj pa zopet pridejo g. kanonik, zato

se je vseh Polančanov polastila globoka žalost, ko se je v cerkvi oznanilo, da je dobri gospod kanonik odšel po plačilo k Bogu. Že v nedeljo in na sv. Treh kraljev dan so premnogi darovali sv. obhajilo in molili za njegov dušni mir. Dne 7. t. m. pa je bila sv. maša za pokojnega, med katero je 111 ljudi, odraslih in šolarjev (52) prejelo v isti namen sv. obhajilo. Prebлага g. kanonika v svojih molitvah ne bomo pozabili nikoli!

Peter Rešetar rešetari.

Zakaj je luna mrknila? Tisti večer je imel v Mariboru sestanek exvoditelj Slovencev g. dr. Marušič. Bilo pa je tako malo ljudi, da si je celo luna zakrila svoj obraz od same žalosti.

Zakaj pa je bil potem potres? Tega je pa povzročil sam gospod Novačan, ko je po mizi udaril.

Zdaj bo nekaj! Svoj čas smo samo štajerci vedeli, kaj je to borba za slovenski jezik. Zdaj so se vendar tudi na Kranjskem spuštali v ta pravičen boj. Nekaj časa je »Jutro« zraven držalo, odkar pa je znano, kedaj je ta razpis izšel, da bi se slovenski jezik malo nazaj porinil, se pa na ta boj jezi. Zdaj bo gotovo nekaj doseženega, kar »Jutru« ne bo všeč!

Strašna vest. Te dni sem srečal nekega poslanca, pa sem mu rekel: Že veš, da dobimo prav v kratkem popolnoma nov parlament? Silno se je prestrašil. Moral sem ga pomiriti s tem, da sem mu pokazal sliko nove stavbe našega parlamenta.

Vino — jugoslovanski petrolej. Angieži in Italijani se tepejo v Abesiniji zaradi petroleja. V Jugoslaviji sicer nimamo petroleja, imamo pa drugo sredstvo za stalne pretepe.

Zakaj ni snega na Pohorju? Letos je čisto ferdirbana zima. Toliko je bilo snega, pa je skopnel, kakor bi kuril pod njim. Tudi če sedaj zapade, ne bo dolgo ležal. Mariborski profesorji so zadevo preštudirali in ugotovili, da so na Pohorju vroča tla nastala in sicer od tedaj, ko so na njem napravili pohorske punktacije.

Veliko zborovanj, veliko pristašev. Pohorci hočejo dokazati, da imajo za seboj veliko ljudi in zato napravijo vsak teden v drugih krajih zborovanje. Na vsa ta zborovanja pa pridejo isti ljudje, saj v krajih jih ja ne poznajo in tako delajo vtis, da jih je povsod veliko! Da se ta goljufija ne bo več ponavljala, so nekateri rodoljubi sklenili, da bodo udeležence zaznamovali ter uporabljajo za to gnjla jajca.

Gorje tebi, zajec! Dolgo časa se že slovenski kmet bori za to, da bi smel zajca kot kmetškega škodljivca prosto uničevati. Niso ga poslušali, trdili so, da je zajec za narodno gospodarstvo nujno potrebna žival. Nekdo pa je prišel na dobro misel. Zanesel je zajce v Beograd, tam so se razplodili kakor zajci, pa so začeli obdelovati beografske vrtove. Zdaj se je dvignil Beograd in zahteval smrt zajcu! Edina nevarnost je zdaj, če bi zaradi političnega nasprotovanja Hrvati bili sedaj za zajca, ker je Beograd proti zajcu.

V Abesiniji je dež. Italijani so napravili tudi proti dežu sankcije in sicer so razpeli — dežnike.

Abesinec odnesel nevesto v vreči.

Prvi Nemeč, ki je prepotoval Abesinijo v sredini 19. stoletja, je bil naravoslovec dr. Schimper iz Mannheima. Mudil se je leta med Abesinci in se je tudi poročil z Abesinko. Iz tega zakona se mu je rodila hčerka, ki je postala na čuden način žena

najbolj mogočnega ter prosiulega abesinskega tolovaja Abe Kassisa. Zanimivo je tudi, kako je prišel poznejši tolovaj Aba Kassiss do hčerke nemškega učenjaka.

Omenjeni Nemeč dr. Schimper je zanesel v Abesinijo krompir. Podaril je abesinskim kmetom krompir, katerega so začeli saditi v zelo rodovito tamošnje zemljo in so dosegli neverjetno obilen pridelek. V zahvalo za krompirjev dar je prinesel Nemcu vsak kmet na leto vrečo na lastni zemlji pridelanega krompirja.

Sin takega hvaležnega kmeta je bil tudi Aba Kassiss. Lepega dne je moral tudi on romati k Nemcu z vrečo krompirja na rami. Pri izpraznjevanju vreče mu je pomagala naravoslovčeva hčerka. Koj na prvi pogled se je Aba Kassiss zaljubil v lepo dekline. Pri prči je sklenil, da se bo polastil lepoticice nasilnim potom. Izpraznjena vreča mu je bila najbolj primerno sredstvo. Prosil je deklico, naj seže na dno vreče po še par krompirjev. Komaj se je nagnila nad vrečo in segla v njeno globino, jo je pobasal v njo, si naložil najljubše breme na ramo in odhitel z njim proti domu. Presenečena krasotica ni niti vpila na pomoč. V hiši nemškega učenjaka tudi niso opazili, da odhaja Abesinec zopet s polno vrečo. Dolgo so pogrešali gospodično Schimper, predno so zvedeli, da je postala žena Abe Kassisa, ki je postal kmalu po ropu neveste poglavar mogočne tolovajske tolpe, ki je strahovala desetletja Abesince.

Slednjič so Kassisevo družbo cesarjeve čete obkolile, jo zajele in strašno kaznovale. Glavar sam je ušel s par najzvestejšimi, vendar mu ni uspelo, da bi se bil še enkrat povspel do prejšnje moči.

Edinstven slučaj.

V mestu Kolumbus v severnoameriški državi Ohio so avgusta lani obsodili na smrt dvojnega morilca Franka Stallings, ki je bil znan pod imenom »Žvižgajoči zločinec«. Omenjeni je namreč žvižgal plesne šlagerje med krvavim dejanjem in pozneje v sodni dvorani. Izvršitev smrtne kazni je bila določena te dni za deveto uro predpol dne. Stallings je zapustil celico med žvižganjem. Z zavezanimi očmi so ga peljali v prostor, kjer je električni stol. Tamkaj je prosil jetniškega uradnika, naj mu razveže oči, kar so mu ugodili. Stallings se je obnašal čisto mirno med čitanjem smrtne obsodbe in med obvestilom, da je bila sodba potrjena od guvernerja. Nato ga je prijel nadzornik Hermann za roko in ga je hotel odpeljati proti električnemu stolu. In ravno na ta trenutek je na smrt obsojeni čakal. Z bliskovico je segel pod svojo bluzo in je potegnil dolgo britev, s katero je hotel zamahniti proti pazniku. Napadeni je pravočasno odskočil, a Stallings je življenjsko nevarno obklal zdravnika dr. Irvinsa. Medtem so si opomogli od iznenadjenja navzoči pazniki toliko, da so se vrgli nad besnečega obsojenca in so ga prisilili na tla. Stallings se je branil kot zbesnel. Pet mož ga je komaj ukrotilo in posadilo na električni stol in izvršilo smrtno kazen. Naknadna preiskava je dognala, da je utihotapila Stallingsu britev neka prijateljica, ki ga je obiskala zjutraj pred usmrtitvijo. Opisani slučaj je edinstven v kroniki zločinov, da se je na smrt obsojeni tik pred smrtjo branil na življenje in smrt.

Petančič Davorin:

Svete gore.

Povest.

»Tončka, križ pa sveče deni na mizo!« ječi in prosi Pepa, ki ji je le duša očetova na skrbi.

Pri fari je zazvonilo, dvakrat z velikim in nato zacingljalo čez vas.

»Pepa, pomagaj! Že grejo z Bogom.« hiti Lenčka.

»Saj je dobro tako. Bog ne gleda na zunaj.« ve Pepa iz pridige.

Oče je pri zavesti. Še govori lahko. Le glavo si je pobil, ko je padel.

Tončka skoči do Mihe, ki se je ustavil na pragu.

»Miško, pa kako se je zgodilo?«

Miha jo pogleda srepa, kakor da bi mu vprašanje ne bilo po volji.

»Kako? Pili so preveč, pa so se spodtaknili na tisti skaženi poti. To vino —!«

Tončka podvomi:

»Pa le ne verjamem. Oh, kolikrat so že oče hodili po tistih stopnicah. Snoči pa je bila celo mesečina. Svetloba, da bi jo lahko otipal... Zre mu v oči resno sprašujoče, kakor da bi sama kaj vedela.

»Eh, kaj bo drugega! Drugekrati se ni, tokrat pa se je namerilo. Nesreča ne počiva nikdar.«

Z Bogom je prišel dekan...

Paule kleči v lopi poleg Lenčke, ki lihti venomer. Pogleduje jo pogosto. Njena žalost riše poteze tudi na njegov obraz. V očeh pa se mu sveti, kakor da bi ji nekaj rad povedal. Pepa molči počasi, poglobljeno in vzdihuje, kakor v slabosti:

»Ki je za nas križan bil!«

Miha godrnjavo odgovarja, tudi Lojze ni zbrah, ki drugače tako verno moli, da le malo za Pepo zaostaja.

Potem, ko je prejel sv. popotnico, se je bolnik še precej razumljivo razgovarjal z župnikom.

»Miha bo za menoj...«

Dekan je pokimal in skušal obrniti misli njegove od posvetnosti v dušo in njeno življenje.

Ko je duhoven odšel, pa je bilo pri Gršaku kmalu podobno kot vsak dan.

Miha je stopil na prag in pogledal za vremenom.

»Lepo je. Otavič bomo lahko posušili. Mara, Lojz, gremo!«

Mara je pograbila grablje, Lojz trhle vile in sta se napotila pod reber. Dolder je bil še oče pri moči, je zapovedoval on, zdaj bo pa Miha. Nič se ne bo izpomenilo. Miha še ni bil zadovoljen. Pomignil je sosedovi Tončki.

»Pepi reci, naj gre, da bomo otavič obrnili. Kaj le toliko moli!«

Lenčka je slišala njegov hrapav glas in se potožila:

»Oče so tako slabi. Zakaj ne bi bili danes vsi doma?! Če umrejo —«

»Dosti je, da si ti brez dela. Poklič me, če bo sila! Pepa naj gre brž. Na Rožco se je megla razpela, lahko, da bo dež. Dela pa toliko!«

Lenčka je zasopla težko in si mislila:

»Tako je pri nas. Delo, delo... Nečesa manjka.«

Pepa si je zavezala rdečo, križasto ruto pod vratom, kakor stara ženica in stopala počasi za Miho. Zibala se je visoka in tenka, kot da bi jo mučil glad.

Lenčka in Pavle sta se srečala na pragu. On bi ji bil tako rad nekaj tolažilnega povedal, pa ni mogel. Sploh ga je bilo sram, kadar je stal pred njo. Ona pa je čutila vedno, kadar sta se dobila, da ima besedo za njo, lepo, pa plaho. Smilil se ji je ta nefantovski fant, sosedov Pavle.

Lenčka!« je dahnil v šepetu. Ona je mislila, da ji bo nekaj razodel. Iz njega pa je planilo odkrito,

2 preprosto: »Ne bodi žalostna!« Pa še te besede ga je bilo sram.

Bežal je skoro proti Javorju.

Janez se je prebudil na kozolcu nad podsredškim gradom. Tu je navadno spal, kadar se je kesno vrnil. Solnce je že bilo visoko. Kakor da bi kje gorelo onstran pustega vrha, se je zdelo njemu. Spodaj pod kozolcem je bevska Rolf. Glas psa se mu je zabodel v dušo in jo predramil: zavedel se je vsega, kar se je v noči dogodilo. Zastudil se je samemu sebi. Vlegel je nazaj, kakor da bi ga bilo sram stopiti na prosto, pod sonce in jasno nebo. Celu uro se je mučil, se obsojal in opravičeval, pa ni mogel priti do jasne misli. Na perutih vetra so mu priplavali na uho dekliški glasovi. Beračice so pele v vinogradu pod Veternikom. Na njegovem obličju je prijetna melodija zarisala nekaj lepih potez. Skočil je potem po koncu in se udaril po čelu:

»Norc sem. Saj ga morda niti nisem jaz, morda se je sam.«

Pomislil je še malo in se čez čas našel v toplih mislih na Lenčko.

»Narediti se moram neobčutljivega. Nalaač grem ravno danes na Gore...«

Zmislil se je na Rolfa in se prestrašil:

»Če me je izdal?« Pa se je pomiril, ko je pogledal v njegove oči. »Ah, te oči! Saj Rolf nima govora...« Vzel ga je s seboj.

Na poti je srečal dekleta, ki so se vračale z dere. O Lenčki so govorile. Na Preski so sejmarji imeli v mislih gorskega mežnarja. Janeza so boleli ti pogovori. Na Javorju se je hotel izogniti Preskarjevi hiši, pa je že bilo prepozno. Pavle mu je šel ravno nasproti, grenkega izraza na obličju in s čudnim sijem v očeh. Ko ga je Rolf zagledal, se je razlajal najprej, potem se je pa spustil čez Gršakovo reber v Dobravo, ki je dremala v opoldnevu. Mežnarjevi so se gnali na kosišču in obračali. Lojze se je celo zmotil in rahlo zažvižgal.

»Da te ni sram! Oče za smrt, ti pa...« ga je oštevala Pepa. Vsi so bili vsakdanji in dolgočasni. Ko se je Rolf pripodil mimo njih, so za hip obstali.

»Za kom pa beži?« se je pozanimala Mara.

»Nič, kar tako. Pes ima čas, mi ga pa nimamo!« se je obregnil Miha in zopet so dirjali v vrsti naprej.

»Ti!« Janez se ga je lotil, da sam ni vedel, zakaj.

»Kaj hočeš?«

»Kje je bil moj pes sinoči? Ko sem od tebe šel, sem ga pogrešil.«

Pavle je nasršil obrvi in bruhal iz sebe:

»Tam, kjer si bil ti!« in se je zgubil na stezi v dobrovo. Šel je svojo pot.

Janez je zadelo.

»Ta Rolf in Pavle! Ko bi teh dveh ne bilo!« Že je omahoval, ali ne bi bilo bolje, da bi ostal v hosti. Pa se je čez čas zopet opogumil:

»Bogve, kaj je Pavle mislil. Saj nič ne ve...« — Pospešil je korak proti Goram.

»Lenčka, vina mi daj!« je zaklical, ko je stopil na prag.

»Kako, da je prišel? Ob pondeljkih ga navadno ni bilo,« ji je vpadlo in jo zmedlo.

»Janez, tiho bodi, da te oče ne slišijo. Boleni so na smrt. Boljše je, da kar greš...«

Lovec se je zasmel hihitajoče.

»Poznam to bolezen, ki jo človek dobi za pondeljek.«

Lenčka mu je na kratko razložila nesrečo. Nevednost je dobro kazal. Nad njo se je čutil močnega, parkrat pa ga je le njen globok pogled zabodel.

»Kakor da bi slutila...«

»Nesreča!« je še rekel njej in se poslovil. Kesal se je, da je šel na to pot.

(Dalje sledi.)

Običaj glede jetnikov v Abesiniji.

Ze iz dobe cesarja Menelika velja običaj, da obdrži vsak abesinski poglavar ali raj ujetnike zase. Po bitki pri Adui l. 1896, ko so bili Italijani čisto poraženi, so pripeljali italijanske ujetnike v Addis Abebo, kjer so jih uporabljali pri gradnji cest. Mnogo iz med njih je pozneje prostovoljno ostalo v Abesiniji.

Mala deževna doba.

Iz Addis Abebe poročajo, da je tamkaj 7 dni neprestano deževalo po abesinskem visokem gorovju, kar se ni zgodilo ob tem času že od leta 1907. Ceste, ki so jih gradili Italijani s tolikimi žrtvami in stroški, so se spremenile v hudournike in bodo tudi pozneje brez temeljite poprave neuporabne za promet. Tako zvana mala deževna doba nastopa v Abesiniji navadno šele marca, a letos se je pojavila toliko prej. Deževje je povzročilo na severu splošno poplavo, katere so veselili Abesinci, pač pa lahko pomeni za Italijane poraz.

OGLASILA

v „Slov. gospodarju“ imajo

najboljši uspehi!

PIŠITE SE DANES!

Ostanki

mariborskih tekstilnih tovarn brez napak, pristno barvni, »Paket serija A« za moško, žensko, namizno, posteljno perilo in rjuhe, »Paket serija B« izključno zimski topli fanel in barhenti najboljše kakovosti vsak Paket 10 do 20 m samo Din 107. Dalje novi »Original Kosmos Z paketa«, vsebuje 2,80 m sukna za eno dolgo zimsko sukno, oziroma za žensko plašč, lepe temne barve, ali pa 1,80 m za kratko zimsko sukno in 1,20 m posebno močnega struksa ali sukna za ene hlače. Tuš ta paket samo Din 107. Vsi paketi poštnine prosto. — Neprimerno vzamem nazaj in zamenjam. Pišite takoj!

„KOSMOS“ razpošiljalnico ostankov maribor. tekst. tovarn MARIBOR, Dvořakova cesta 1. 1007